

Otmica Europe

Stjepanu Kelleru (1892-1933)

Misli mi smrskaj čekićem
kao orah u ljusci
da se ne sjećam i ne osjećam
vatom mi nježno začepi usta i uši
da ne vrištim
jezu u njihovim očima

krv iz njihovih grkljana
na našim rukama.

Jučer Ukrajina, danas Sirija sutra `ko zna koja

Veži mi ruke u čvor
i nazuj tenisice
lijevu u desnu i desnu u lijevu
da pobjegnem brže bolje
glavom bez obzira misli i sjećanja
u prvi podrum mrkle tišine
i upokojim se bez krika i bijesa među davno mrtve i
zaboravljene.

(Roberta Nikšić, *Otmica Europe*, Hrvatska Kostajnica,
Društvo prijatelja knjige »Milivoj Cvetnić«, 2017, 7)

Popudbina

Pišem samo o onome čega se sjećam.
Kada omeđujem prostore zavičaja, sjećam se
Jedne ulice, od njena početka pa sve do kraja
Vedre, osunčane, pune obećanja – praktične popudbine
za sva putovanja.
Ali sjećanja su varljiva, dekadentna.

Danas je na samrti, zapuštena i oronula ta moja ulica,
Ostavljena da skapa od samoće, otuđenosti i ljudske
gluposti.
A kud ću i što ću s tim teretom?

(Roberta Nikšić, *Otmica Europe*, Hrvatska Kostajnica,
Društvo prijatelja knjige »Milivoj Cvetnić«, 2017, 43)

Samoća

Iza mojih prozora kiša lije i
nepomičnost neka raste u meni.
Ispraćam listopad, studeni, prosinac
Kao grobove.
Nad njima nestaje svake jedinstvenosti.
Ispraćam i čekam.
Iznova,
štrik pun tuge prostirem,
već sviknuto,
stol za četvero, za troje postavljam.
U dvorištu kopne snjegovi,
cvatu jabuke i zumbuli,
vjetar nosi svenule listove.
Ispraćam ih. Čekam.

(Roberta Nikšić, *Otmica Europe*, Hrvatska Kostajnica,
Društvo prijatelja knjige »Milivoj Cvetnić«, 2017, 22)

Sanjkanje

Jurimo u bjelinu poznatih topografija
Mirišu na spokoj
ta mora te zemlje bjeline
Dok neuhvatljiv neki smisao prolaznosti klizi niz vene
I nebo što se osipa uvire u tijelo kao iskupljenje
I snijeg kopni, nestaje
A svijet još stao nije.

(Roberta Nikšić, *Otmica Europe*, Hrvatska Kostajnica,
Društvo prijatelja knjige »Milivoj Cvetnić«, 2017, 40)

Popudbina

Pišem samo o onome čega se sjećam.
Kada omeđujem prostore zavičaja, sjećam se
Jedne ulice, od njena početka pa sve do kraja
Vedre, osunčane, pune obećanja – praktične popudbine
za sva putovanja.
Ali sjećanja su varljiva, dekadentna.

Danas je na samrti, zapuštena i oronula ta moja ulica,
Ostavljena da skapa od samoće, otuđenosti i ljudske
gluposti.
A kud ću i što ću s tim teretom?

(Roberta Nikšić, *Otmica Europe*, Hrvatska Kostajnica,
Društvo prijatelja knjige »Milivoj Cvetnić«, 2017, 43)

Snijeg

Kako samo bezbrižno snijeg pada,
A djed i ja šetamo uz izloge
U opipljivoj svečanosti zatišja

I večeras
Snijeg sve jednako pada
Na prozore u djetinjstvo, krovove ostavljenih i čeznutih
gradova,
Melankoliju naših mladenačkih ljubavi
Na naše bolesti, samrtne postelje i rake.

Snijeg tako bezbrižno na sve jednako pada
I pada
I pada.

(Roberta Nikšić, *Otmica Europe*, Hrvatska Kostajnica,
Društvo prijatelja knjige »Milivoj Cvetnić«, 2017, 46)

U proljeće

U proljeće procvale voćke razbiju monotoniju smoga
Bijelom koprenom zastru kužni zadah nervoze,
pospanosti,
betona i bijednih kućeraka što rastu uz pruge za nikud.

Proljeće ih zanosi i budi,
donese s polenom neke stare sanje s udaljenih deponija
bijeke plahte na vjetru, male replike njih samih, idilu

Recikliram te ostatke u šarene kolaže,
pažljivo odlažem u ladicu s natpisom
Probuditi u iduće proljeće.

(Roberta Nikšić, *Otmica Europe*, Hrvatska Kostajnica,
Društvo prijatelja knjige »Milivoj Cvetnić«, 2017, 45)

